

PARALAJMËRIM KUNDËR

FITNES SË TEKFIRIT

nga Imami i Sunetit

Muhamed Nasirud-Din el-Albani

me komentimet e

Shejkh 'Abdul-'Azijz Ibn Baz *dhe* **Shejkh Ibn 'Uthejmin**

[Allahu pastë mëshirë për ta]

SELEFI.ORG
Kurani dhe Suneti
sipas kuptimit të Selefëve të këtij Umeti

PARALAJMËRIM KUNDËR
FITNES SË TEKFIRIT

Nga Imami i Sunetit

Muhamed Nasirud-Din el-Albani

Me komentimet e

Shejkh 'Abdul-'Azijz Ibn Baz dhe Shejkh Ibn 'Uthejmin

[Allahu pastë mëshirë për ta]

Përmbajtja:

- Hyrje .... fq. 4
- Parimi themelor për kuptimin e Kur'anit dhe Sunetit .... fq. 7
- Kufër më i vogël se kufri .... fq. 15
- Lidhja midis Tekfirit dhe Rebelimit .... fq. 22
- Nuk lejohet të bësh Tekfir mbi Gjynahqarët .... fq. 26
- *et-Tesfijeh uet-Terbijeh* - Pastrim dhe Edukim .... fq. 33
- Lavdërimi i Shejkh Ibn Bazit për fjalët e Shejkhul-Albanit .... fq. 37
- Lavdërimi i Shejkh Ibn 'Uthejminit për fjalët e Shejkhul-Albanit dhe fjalët e Shejkh Ibn Bazit .... fq. 43

Hyrje:

Vërtet lavdia i takon Allahut. Atë e lavdërojmë dhe prej Tij ndihmë e falje kërkojmë. I lutemi Allahut që të na ruajë nga të këqijat e veteve dhe veprave tona. Atë që e udhëzon Allahu nuk ka kush që ta humbasë, dhe atë që e humb Allahu nuk ka kush që ta udhëzojë.

Dëshmoj se nuk ka të adhuruar tjetër me të drejtë përveç Allahut të vetëm e të pashokë dhe dëshmoj se Muhamedi është rob dhe i dërguari i Tij.

E më pas:[1]

Me të vërtetë çështja e Tekfirit në përgjithësi nuk i përket vetëm sundimtarëve por edhe të sunduarve poashtu. Ajo është një fitne e madhe, e vjetër, e cila zuri fill nga një prej sekteve të herëshme të Islamit, e ky sekt njihet si Khauarixhët.[2]

---

[1] Ky është fillimi i fjalëve të el-Albanit (*rahimehullah*) të cilat janë të inçizuara në kasetën n.670 (*Silsiletul-Huda uen-Nur*), dt.12/5/1413 Hixhrij. Fjalët e tij gjenden gjithashtu në librin "*Fetaua esh-Shejkhul-Albani ue Mukarinetuha bi-Fetaua el-'Ulema`*", përgatitur nga 'Ukasheh 'Abdul-Menan, fq. 238-253. Gjithashtu, kjo ligjëratë është publikuar në revistën "*es-Selefijjeh*" në botimin e parë të saj, dt.1415 Hixhrij, si dhe është publikuar në gazetën "*el-Muslimun*" n.556, dt. 5/5/1416 Hixhrij – 29/9/1995 Miladij.

[2] Khauarixhët kanë shumë grupacione të cilat janë përmendur në librat e sekteve. E prej atyre ka që vazhdojnë të egzistojnë deri më sot, siç është grupi i njohur me emrin "Ibadijet". Ata (Ibadijet) deri para pak kohësh nuk përziheshin me askënd, nuk kanë aktivitet në davet, mirëpo që prej disa vitesh ata kanë filluar aktivitetin dhe përhapjen e disa broshurave, librave dhe besimeve të cilat kryekëput janë besimet e khauarixhëve të vjetër. Mirëpo ata kamuflohen duke përdorur një prej marifeteve të Shijave, marifet i cili është Tekija. Ata thonë: "Ne s'jemi Khauarixhë". Por e vërteta është se emërtimet nuk e

Me keqardhje shumë të madhe themi se disa thirrësa apo njerëz të rrëmbyer nga emocionet kanë dalë përtej sferës së Kur'anit dhe Sunetit! Mirëpo më e keqja është se këtë dalje ata e kanë bërë në emër të Kur'anit dhe Sunetit! Dhe shkaku i kësaj janë dy çështje:

Njëra çështje është se ata janë të cekët në dije.

Kurse çështja tjetër – dhe kjo është shumë e rëndësishme – është se ata nuk i kuptojnë parimet Sheriatike, të cilat janë themelet e Da'uetit të saktë Islamik, saqë kush i braktis ato përfundon tek ato sekte që kanë devijuar nga Xhemati të cilin i Dërguari i Allahut (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*) e ka lavdëruar në më tepër se një hadith.

Këtë Xhemat madje e ka përmendur edhe Zoti ynë '*Azze ue Xhel* dhe ka sqaruar se kushdo që del nga Xhemati ka kundërshtuar Allahun dhe të Dërguarin e Tij. Dhe kjo gjendet në fjalën e Allahut '*Azze ue Xhel*:

وَمَن يُشَاقِقِ ٱلرَّسُولَ مِنۢ بَعۡدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ ٱلۡهُدَىٰ وَيَتَّبِعۡ غَيۡرَ سَبِيلِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ نُوَلِّهِۦ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصۡلِهِۦ جَهَنَّمَۖ وَسَآءَتۡ مَصِيرًا ﴿١١٥﴾

"Dhe kushdo që kundërshton të Dërguarin, pasi t'i jetë bërë e qartë atij Rruga e Drejtë dhe ndjek rrugë tjetër nga ajo e Besimtarëve, Ne do ta mbajmë atë në atë drejtim që ai vetë ka zgjedhur dhe do ta djegim atë në Zjarr. Dhe sa përfundim i keq!"[3]

Pra, me të vërtetë Allahu - në një urdhër mjaft të qartë sipas njerëzve të dijes - nuk e përmblodhi fjalën e Tij duke thënë: **"Dhe kushdo që kundërshton të Dërguarin, pasi t'i jetë bërë e qartë atij Rruga e Drejtë... Ne do ta mbajmë atë në atë drejtim."** Por i bashkangjiti

ndryshojnë realitetin e diçkaje. Ata puqen – në përgjithësi – me Khauarixhët në çështjen e të bërit tekfir mbi bërësit e gjynaheve të mëdha.

[3] En-Nisa, 115.

kundështimit të të Dërguarit edhe ndjekjen e një rrugë tjetër në vend të Rrugës së Besimtarëve, prandaj Ai tha:

وَمَن يُشَاقِقِ ٱلرَّسُولَ مِنۢ بَعۡدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ ٱلۡهُدَىٰ وَيَتَّبِعۡ غَيۡرَ سَبِيلِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ نُوَلِّهِۦ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصۡلِهِۦ جَهَنَّمَۖ وَسَآءَتۡ مَصِيرًا ١١٥

"Dhe kushdo që kundërshton të Dërguarin, pasi t'i jetë bërë e qartë atij Rruga e Drejtë dhe ndjek rrugë tjetër nga ajo e Besimtarëve, Ne do ta mbajmë atë në atë drejtim që ai vetë ka zgjedhur dhe do ta djegim atë në Zjarr. Dhe sa përfundim i keq!"[4]

[4] En-Nisa`, 115.

Parim themelor për kuptimin e Kur'anit dhe Sunetit

Kështu që, ndjekja e Rrugës së Besimtarëve apo mosndjekja e saj është një çështje shumë e rëndësishme; ose do ta pranosh ose do ta kundërshtosh atë. Kështu që, kush ndjek Rrugën e Besimtarëve, atëherë ai është i shpëtuar tek Zoti i Gjithësisë; dhe kush kundërshton Rrugën e Besimtarëve, atëherë shpërblimi i tij është Xhehenemi – dhe sa përfundim i keq!

Dhe këtu kanë devijuar shumë grupe – ato të herëshme apo ato bashkëkohore - për arsye se atyre nuk u mjafoi ndjekja e Rrugës së Besimtarëve, porse ata u mbështetën në logjikën e tyre dhe ndoqën epshet e tyre në shpjegimin e Kur'anit dhe Sunetit. Pastaj, ata nxorrën përfundime tepër të rrezikshme të mbështetura mbi epshet e tyre, duke dalë kështu nga Rruga që ndoqën të Parët tanë të Devotshëm (*es-Selefus-Salih*), Allahu qoftë i kënaqur me të gjithë ata. Ky është fragmenti i ajetit fisnik: "…**dhe ndjek rrugë tjetër nga ajo e Besimtarëve …**"

Këtë e ka konfirmuar ai (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*) duke e mbitheksuar në më shumë se një hadith të saktë profetik. Dhe këto hadithe – disa prej të cilave do t'i përmendim – nuk janë të panjohura nga Muslimanët e thjeshtë dhe për më tepër nga elita e tyre, por e panjohur tek ato hadithe është se ato tregojnë domosdoshmërinë e ndjekjes së Rrugës së Muslimanëve në kuptimin e Kur'anit dhe Sunetit, obligueshmërinë dhe rëndësinë e kësaj.

Domosdoshmëria dhe rëndësia e kësaj pike është harruar dhe është lënë pas dore nga shumë personalitete, përfshi këtu ata që njihen në kohën e sotme si Xhemati i Tekfirit apo disa xhemate të cilat vetëcilësohen me Xhihadin, por që në realitet ato janë mbeturinat e batalionit të Tekfirit të shpërndara andej-këndej.

Ata njerëz mund të jenë njerëz të mirë e të sinqertë. Mirëpo kjo e vetme nuk mjafton që njeriu t'i afrohet Allahut '*Azze ue Xhel* dhe të jetë prej të shpëtuarve.

Prandaj, është e domosdoshme që Muslimani t'i bashkojë këto dy çështje:

- Të ketë sinqeritet të vërtetë në nijetin e tij për Allahun '*Azze ue Xhel*.
- Të ndjekë në mënyrën më të mirë rrugën e Pejgamberit (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*).

Kështu që, nuk mjafton që Muslimani të jetë i sinqertë dhe serioz në praktikimin dhe respektimin e Kur'anit dhe Sunetit dhe thirrjen drejt tyre. Por, përveç kësaj, duhet patjetër që menhexhi i tij të jetë në rregull, të jetë i shëndoshë, i saktë dhe i drejtë. Dhe ai nuk e realizon dot këtë përveç se duke ndjekur rrugën e Selefëve të Devotshëm të këtij Umeti, Allahu qoftë i kënaqur me të gjithë ata.

Nga ato hadithe të njohura dhe të vërtetuara të cilat hedhin themelin e asaj që sapo thashë – siç u përmend më parë – është hadithi i 73 sekteve. Dhe kjo nuk është tjetër përveç se thënia e të Dërguarit (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*):

افترقت اليهود على إحدى وسبعين فرقة، وافترقت النصارى على اثنتين وسبعين فرقة، وستفترق أمتي على ثلاث وسبعين فرقة، كلها في النار إلا واحدة.
قالوا: من هي يا رسول الله ؟ قال: الجماعة .

"*Çifutët u ndanë në 71 sekte dhe Kristianët u ndanë në 72 sekte. Kurse Umeti im do të ndahet në 73 sekte; të gjitha ato (sekte) do të jenë në Zjarr, përveç njërit.*" Sahabët pyetën: "Cili prej tyre o i Dërguari i Allahut?" Ai u përgjigj: "*Xhemati.*"

Në një transmetim tjetër është:

ما أنا عليه وأصحابي.

"*Ata që ndjekin rrugën ku jam unë dhe Sahabët e mi.*"

Pra, shohim se përgjigja e Pejgamberit (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*) përputhet plotësisht me ajetin e mëparshëm: "**Ndjek rrugë tjetër nga ajo e Besimtarëve.**"

Kështu që, të parët që i përfshin kuptimi i përgjithshëm e këtij ajeti janë Sahabët e të Dërguarit (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*), ngase i Dërguari (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*) nuk u mjaftua në këtë hadith vetëm me thënien: "*Rruga ku jam unë.*" Edhe pse ajo do të ishte e mjaftueshme për realitetin e Muslimanit, për atë që e kupton me të vërtetë Kur'anin dhe Sunetin; por ai (*'alejhis-salatu ues-selam*) e zbatoi edhe në praktikë Thënien e Allahut *Subhanehu ue Te'ala* për meritën e tij, se ai:

بِٱلۡمُؤۡمِنِينَ رَءُوفٞ رَّحِيمٞ ﴿١٢٨﴾

"**Me besimtarët ai është shumë i butë, mëshirues.**"[5]

---

[5] Et-Teubeh, 128.

Nga butësia dhe mëshira e plotë që ai kishte për Shokët dhe pasuesit e tij, është se ai – lavdërimet dhe bekimet e Allahut qofshin mbi të - u tregoi atyre qartazi se shenja dalluese e Grupit të Shpëtuar është: se bijtë dhe ndjekësit e Grupit të Shpëtuar do të jenë në të njëjtën rrugë që ndoqi i Dërguari (‘*alejhis-salatu ues-selam*), si dhe në rrugën që ndoqën Shokët e tij pas vdekjes së tij.

Kështu që, nuk i lejohet Muslimanëve në përgjithësi dhe thirrësave në veçanti që ta kufizojnë kuptimin e Kur'anit dhe Sunetit nëpërmjet metodave tradicionale, siç është njohja e gjuhës Arabe, njohja e teksteve shfuqizuese dhe atyre që janë të shfuqizuara (*en-Nasikh uel-Mensukh*) etj. Porse duhet patjetër që të gjitha këto çështje të kthehen tek Rruga që ndoqën Sahabët e Pejgamberit (*sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem*), ngase ata ishin – dhe kjo është mëse e qartë nga gjurmët dhe biografitë e tyre – njerëzit më të sinqertë në adhurimin e Allahut ‘*Azze ue Xhel*; dhe ata e kuptuan Kur'anin dhe Sunetin shumë herë më mirë se ne dhe kishin më tepër cilësi dhe sjellje të larta me të cilat u formuan dhe u edukuan.

Dhe këtij hadithi i përshtatet plotësisht – për sa i përket fryteve dhe dobive që nxirren prej tij – hadithi i Prijësave të Drejtë (*el-Khulefa` er-Rrashidin*), i cili është transmetuar në librat e Suneneve nga el-‘Irbad Ibn Sarijeh (*radij-Allahu ‘anhu*), i cili ka thënë:

وعظنا رسول الله صلى الله عليه و سلم موعظة وَجِلَت منها القلوب، وذرفت منها العيون، فقلنا: كأنها موعظة مُودّع فأوصنا يا رسول الله !

Na këshilloi i Dërguari i Allahut (*sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem*) me një këshillë e cila i bëri zemrat të dridhen dhe sytë të lotojnë. Kështu që i thamë: “Kjo sikur të jetë porosi lamtumire, prandaj na këshillo o i Dërguari i Allahut!”

Ai tha:

أوصيكم بالسمع والطاعة، وإن ولي عليكم عبد حبشي، وإنه من يعش منكم فسيرى اختلافاً كثيراً، فعليكم بسنتي، وسنة الخلفاء الراشدين من بعدي، عضوا عليها بالنواجذ...

"*U këshilloj që të dëgjoni dhe të bindeni edhe nëse mbi ju sundon një rob nga Etiopia, sepse vërtet ai që ka për të jetuar nga ju, ka për të parë shumë mosmarrëveshje. Kështu që kapuni pas Sunetit tim dhe Sunetit të Prijësave të Drejtë pas meje, kapuni pas tij me dhëmballët tuaja...*" e deri në fund të hadithit.

Argumenti në këtë hadith është kuptimi i përgjigjes ndaj pyetjes së mëparëshme, kur ai (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*) e nxit Umetin e tij që mbahen pas disa personave prej Sahabëve të tij, që të kapen fort mbas Sunetit të tij, dhe pastaj ai nuk u mjaftua me kaq por tha:

وسنة الخلفاء الراشدين من بعدي

"*...dhe Sunetit të Prijësave të Drejtë pas meje...*"

Kështu që, është e domosdoshme që ne – në këtë situatë që ndodhemi – ta përsërisim vazhdimisht këtë parim themelor, nëqoftëse duam të kuptojmë Akiden tonë, të kuptojmë ibadetin tonë dhe të kuptojmë moralin dhe sjelljen tonë.

Ne s'kemi zgjidhje tjetër përveç kthimit tek Menhexhi i të Parëve tanë të Devotshëm (*es-Selefus-Salih*) që t'i kuptojmë të gjitha këto çështje, të cilat janë të domosdoshme për Muslimanin që ta bëjë realitet në veten e tij – me sinqeritet – se është prej Grupit të Shpëtuar.

Dhe tek kjo pikë kanë devijuar shumë nga grupacionet e vjetra apo ato bashkëkohore, atëherë kur ata nuk i kushtuan rëndësi domethënies së ajetit të lartpërmendur dhe domethënies së hadithit

që flet për Sunetin e Prijësave të Drejtë (*el-Khulefa` er-Rrashidin*), si dhe hadithit të ndarjes së Umetit.

Kështu që, ishte mëse e natyrshme që ata të devijonin, ashtu siç devijuan të tjerët përpara tyre nga Libri i Allahut, nga Suneti i të Dërguarit të Allahut (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*) si dhe nga Menhexhi i të Parëve tanë të Devotshëm (*es-Selefus-Salih*).

Dhe prej atyre që devijuan ishin Khauarixhët e shkuar dhe ata të kohës së sotme. E me të vërtetë, themeli i fitnes së Tekfirit në këtë kohë – më saktë, qysh prej një kohe shumë të gjatë – lidhet me Ajetin rreth të cilit ata vërtiten vazhdimisht, e ky ajet është thënia e Allahut të Lartësuar:

وَمَن لَّمۡ يَحۡكُم بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿٤٤﴾

"Dhe kushdo që nuk gjykon me atë që ka shpallur Allahu, ata pra janë mohuesit (*el-kafirun*)."[6]

Kështu, ata e marrin këtë Ajet pa patur një kuptim të thellë rreth tij dhe e parashtrojnë pa patur njohuri të detajuar.

Ne e dimë se ky Ajet fisnik është përsëritur dhe përfundon me tre fjalë të ndryshme, të cilat janë:

فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡكَٰفِرُونَ

"...ata pra janë mohuesit (*el-kafirun*)."[7]

[6] El-Ma'ideh, 44.
[7] El-Ma'ideh, 44.

فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ

"...ata pra janë zullumqarët (*edh-dhalimun*)."[8]

فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡفَٰسِقُونَ

"...ata pra janë të të pabindurit (*el-fasikun*)."[9]

Kjo është nga injoranca e plotë e atyre të cilët argumentohen me këtë ajet, vetëm me fjalën e parë që përmendet në fund të tij:

فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡكَٰفِرُونَ

"...ata pra janë mohuesit (*el-kafirun*) "

Me të vërtetë ata nuk kanë grumbulluar as minimumin e disa prej teksteve të tjera të Sheriatit - qofshin nga Kur'ani apo nga Suneti - në të cilat është përmendur fjala **el-Kufr**. Por, ata e kanë marrë këtë ajet pa e shqyrtuar, duke menduar se ai ka për qëllim daljen nga Feja dhe se nuk ka dallim midis Muslimanit që bie në kufër dhe Mushrikëve nga mesi i Çifutëve, Kristianëve dhe ithtarët e besimeve të tjera jashtë Islamit. Ndërkohë që fjala **el-Kufr** në gjuhën e Kur'anit dhe Sunetit nuk bart gjithmonë këtë kuptim rreth të cilit ata rreken vazhdimisht dhe i mveshin këtë kuptim të gabuar e të mbrapshtë.

Çështja e kësaj fjale "**el-Kafirun**" – për arsye se ajo nuk tregon vetëm një kuptim – është e njëjtë edhe për dy fjalët e tjera "**edh-Dhalimun**" [zullumqarët] dhe "**el-Fasikun**" [të pabindurit]. Dhe

---

[8] El-Ma'ideh, 45.
[9] El-Ma'ideh, 47.

ashtu siç mund të cilësohet dikush si zullumqar “**Dhalim**” ose i pabindur “**Fasik**”, kjo nuk do të thotë detyrimisht se ai ka dalë nga Feja e tij. Kështu që, e njëjta gjë është edhe me atë që cilësohet si “**Kafir**”, pra është e njëjta gjë (d.m.th. kjo s’do të thotë detyrimisht se ai ka dalë nga Feja).

Kjo larmi në domethënien e një fjalë e vetme tregohet nga gjuha (Arabe), pastaj nga Sheriati i cili ka ardhur në gjuhën e Arabëve, gjuha e Kur'anit Fisnik.

Për këtë arsye, është detyrë për ata të cilët kundërshtojnë vendosjen e ligjeve të tjera mbi Muslimanët – qofshin ata sundimtarë apo të sunduar – që të kenë dije të gjerë rreth Kur'anit dhe Sunetit dhe në dritën e Selefus-Salih.

Është e pamundur që të kuptohet Kur'ani dhe Suneti – si dhe çdo gjë tjetër që degëzohet prej tyre – përveç se nëpërmjet njohjes preçize të gjuhës Arabe dhe literaturën e saj. E nëse studenti i dijes ka mangësi në kuptimin e gjuhës Arabe, ajo që do ta ndihmojë atë në përmirësimin e kësaj mangësie është kthimi në kuptimin e Imamëve dhe Ulemave që erdhën para tij, veçanërisht njerëzit e tri brezave, mirësia e të cilëve është dëshmuar tashmë.

Kufër më i vogël se Kufri

Le të kthehemi sërish tek ky Ajet:

وَمَن لَّمْ يَحْكُم بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأُو۟لَـٰٓئِكَ هُمُ ٱلْكَـٰفِرُونَ ﴿٤٤﴾

“Dhe kushdo që nuk gjykon me atë që ka shpallur Allahu, ata pra janë mohuesit (*el-kafirun*) .”[10]

Atëherë, çfarë ka për qëllim fjala **el-Kufr** këtu? A ka për qëllim daljen nga Islami apo nënkupton diçka tjetër?

Dhe unë them: duhet patjetër të jesh preçiz në kuptimin e këtij Ajeti, ngase ai mund të ketë për qëllim **kufrin** me vepër, që është të dalurit jashtë dispozitave të Islamit për shkak të veprave. Na ndihmon neve në këtë kuptim Boja e Umetit dhe Komentuesi i Kur'anit, ‘Abdullah Ibn ‘Abbasi (*radij-Allahu ‘anhuma*), për të cilin krejt Muslimanët kanë rënë në Ixhma – me përjashtim të atyre sekteve të devijuara – se ai është Imam unik në Tefsir.

Duket tamam sikur ai të ketë dëgjuar në ato ditë kur ka jetuar të njëjtën gjë që po dëgjojmë ne sot, se ka disa njerëz që e kuptojnë këtë Ajet në mënyrë sipërfaqësore, pa e analizuar. Dhe ai (*radij-Allahu ‘anhuma*) ka thënë:

" ليس الكفر الذي تذهبون إليه "

“Ai nuk është **kufri** që mendoni ju.”

[10] El-Ma’ideh, 44.

Dhe ka thënë:

" إنه ليس كفراً ينقل عن الملة "

“Me të vërtetë, ai nuk është **kufri** që të nxjerr nga Feja.”

Dhe ka thënë:

" هو كفر دون كفر."

“Ai është **kufër** më i vogël se **kufri**.”

Ndoshta ai me këtë sqarim ka për qëllim Khauarixhët të cilët u rebeluan kundër Prijësit të Besimtarëve, Aliut (*radij-Allahu ‘anhu*), dhe si pasojë e kuptimit të mbrapshtë të atij ajeti ata derdhën gjakun e Besimtarëve dhe u bënë Besimtarëve atë që nuk ua kanë bërë as Mushrikëve.

Dhe tha (Ibn ‘Abbasi):

" ليس الأمر كما قالوا، أو كما ظنوا، وإنما هو كفر دون كفر."

“Çështja nuk është ashtu siç kanë thënë apo siç kanë menduar ata, por në të vërtetë ai është **kufër** **më i vogël se** **kufri**.”[11]

Kjo është përgjigja e shkurtër dhe e qartë nga Komentuesi i Kur'anit në shpjegimin e këtij Ajetit. Ai është gjykimi pos të cilit s’mund të kuptohet asnjë gjykim tjetër i saktë nga tekstet (e Kur'anit dhe Sunetit) që ua tregova në fillim.[12]

[11] Shiko takhrixhin (referencat) që ka nxjerrë dijetari i madh el-Albani për këtë ether në *es-Sahihah*, vëll.6, fq.109, dhe atë që vijon pas saj, n.2552.

[12] **Tha Shejkh Ibn ‘Uthejmini** duke komentuar fjalët e dijetarit të madh el-Albani: “U argumentua esh-Shejkhul-Albani me këtë ether – nga Ibn ‘Abbasi *radij-Allahu ‘anhuma* – dhe poashtu Ulema të tjerë të cilët e kanë pranuar atë, pavarsisht se ka diçka në zinxhirin e tij, megjithatë ata e pranuan atë për shkak të vërtetësisë së realitetit të tij që përputhet me shumë prej teksteve (të Kur'anit dhe Sunetit). E me të vërtetë, ka thënë Pejgamberi (*sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem*):

سباب المسلم فسوق، وقتاله كفر

“*Sharja e Muslimanit është gjynah (fusuk), kurse vrasja e tij është kufër.*”

Pastaj, me të vërtetë fjala el-Kufr është përmendur në shumë tekste të Kur'anit dhe Hadithit dhe është e pamundur që ajo në të gjitha rastet të nënkuptojë daljen nga Islami.[13] Prej atyre shembujve është

Por megjithatë, vrasja e Muslimanit nuk e nxjerr njeriun nga Islami, për shkak të Thënies së Allahut të Lartësuar:

وإن طائفتان من المؤمنين اقتتلوا فأصلحوا بينهما

"**E nëse dy palë nga Besimtarët luftojnë me njëri-tjetrin, atëherë pajtojini.**" [el-Huxhurat, 9]
E deri kur thotë:

إنما المؤمنون إخوة فأصلحوا بين أخويكم

"**Me të vërtetë Besimtarët janë vëllezër prandaj bëni pajtim midis vëllezërve tuaj.**" [el-Huxhurat, 10]

Mirëpo, kur kjo nuk u pëlqeu atyre që kanë rënë në fitnen e Tekfirit, ata filluan të thonë: "Ky ether është i papranueshëm dhe nuk është transmetuar saktësisht nga Ibn 'Abbasi." Kështu që, atyre u thuhet: Qysh nuk qenka i saktë kur atë e kanë pranuar ata që janë më të mëdhenj e më të virtytshëm e më të dijshëm në hadith se ju, kurse ju thoni "Nuk e pranojmë"!! Prandaj neve na mjafton fakti që Ulematë e specializuar si Shejkhul-Islam Ibn Tejmijjeh dhe Ibnul-Kajjim – e të tjerë përveç tyre – e kanë pranuar, argumentohen me të dhe e transmetojnë, kështu që etheri është i saktë (*sahijh*). Pastaj, e zëmë se çështja është ashtu siç thonë ju, se ai nuk është transmetim i saktë nga Ibn 'Abbasi, atëherë ne kemi tekste të tjera që tregojnë se kufri mund të përgjithësohet dhe me të nuk kihet për qëllim kufri që të nxjerr nga Islami, siç është në ajetin e përmendur dhe siç është në thënien e tij (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*):

اثنتان في الناس هما بهم كفر: الطعن في النسب والنياحة على الميت

"*Dy njerëz kanë bërë kufër: ai që shan prejardhjen dhe ajo që vajton për të vdekurin.*" Dhe këto nuk të nxjerrin nga Islami pa dyshim. Porse, siç është thënë, cektësia në dije dhe cektësia në kuptimin e rregullave të përgjithshme të Sheriatit – siç tha Shejkhul-Albani në fillim të fjalës së tij, Allahu i dhëntë sukses – është ajo që rrjedhimisht sjell devijimin. Pastaj është edhe një gjë tjetër që ia bashkangjisim asaj (cektësisë së tyre), që është qëllimi/dëshira e keqe që sjell kuptimin e keq, ngaqë njeriu kur do një gjë rrjedhimisht që kuptimi i tij do të zhvendoset tek ajo që do, pastaj do t'i deformojë tekstet sipas dëshirës së tij. Dhe prej rregullave të mirënjohura të Ulemave është fjala e tyre: "Kërko argumentet pastaj beso. Mos beso pastaj të fillosh të kërkosh argumentet (për atë që besove) se humbet." Kështu që, tre janë shkaqet (e devijimit): i pari, dija e cekët rreth Sheriatit; i dyti, kuptimi i cekët i rregullave të Sheriatit; i treti, kuptimi i keq që bazohet në qëllimin/dëshirën e keqe."

[13] **Tha i nderuari Shejkh Ibn 'Uthejmin** duke iu përgjigjur pyetjes së pyetësit: "Prej kuptimit të keq është fjala që i është mveshur Shejkhul-Islam Ibn Tejmijes, se ai ka thënë: "Nëse përdoret fjala "**el-Kufr**", atëherë domethënia e tij është Kufri i madh." – duke argumentuar me këtë fjalë tekfirin me ajetin "**Ata pra janë mohuesit (*el-kafirun*).**" – ndonëse tek ky ajet nuk bëhet fjalë që ai është **el-Kufr** (d.m.th. kufri që të nxjerrë nga feja)! Kurse fjala e saktë që ka ardhur nga Shejkhul-Islam është se ai (*rahimehullah*) ka bërë ndarje

hadithi i mirënjohur në dy Sahihët (Bukhari dhe Muslimi), i transmetuar nga 'Abdullah bin Mes'udi (*radij-Allahu 'anhu*) i cili ka thënë se i Dërguari i Allahut (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*) ka thënë:

سباب المسلم فسوق، وقتاله كفر.

"*Sharja e Muslimanit është gjynah/mosbindje* (*fusuk*), *kurse vrasja e tij është kufër.*"[14]

Dhe kufri i përmendur në këtë hadith është gjynahu, i cili është dalje nga bindja, mirëpo i Dërguari ('*alejhis-salatu ues-selam*) – dhe ai është njeriu më elokuent në të folur – është tej mase qortues kur thotë: "*...kurse vrasja e tij është kufër.*"

Kurse nga ana tjetër, a është e mundur që ne ta shpjegojmë idenë e parë nga ky hadith – "*Sharja e Muslimanit është gjynah/mosbindje*" – me kuptimin e "mosbindjes" së përmendur në fjalën e tretë të ajetit të mëparshëm "**Dhe kushdo që nuk gjykon me atë që ka shpallur Allahu, ata pra janë të pabindurit (*el-fasikun*).**"? Përgjigja është se kjo mund të jetë mosbindje (*fisk*) që është sinonim me kufrin i cili të nxjerrë nga Islami dhe mund të jetë mosbindje (*fisk*) që është sinonim me kufrin i cili nuk të nxjerr nga Islami. Porse në të vërtetë është për qëllim kufri që ka përmendur Komentuesi i Kur'anit (Ibn 'Abbasi), se ai është **kufri më i vogël se kufri**.

---

midis fjalës "el-Kufr" me nyjen shquese "el" dhe fjalës "Kufr" në trajtën e pashquar. Kurse sa i përket cilësimit, atëherë është me vend që të themi për të "*Ha`ula`i Kafirun* – Ata janë qafira" ose "*Ha`ula`i el-Kafirun*" – Ata janë qafirat", duke u bazuar në kufrin me të cilin ata janë përshkruar, i cili nuk të nxjerr nga Islami, prandaj ka dallim midis cilësimit të veprës dhe cilësimit të vepruesit. Dhe në bazë të atij, me interpretimin që i bëjmë këtij ajeti siç u përmend, ne gjykojmë se të gjykuarit me ligje të tjera në vend të ligjeve që ka shpallur Allahu nuk është kufër që të nxjerrë nga Islami porse është kufër në vepër, ngase gjykatësi me atë gjykim ka dalë nga rruga e drejtë. Nuk bëhet dallim këtu midis njeriut që merr nga të tjerët një ligj sekularist (*kanun uad'ij*) dhe gjykon me të në shtetin e tij, dhe midis atij që nxjerr vetë një ligj dhe pastaj e vën në fuqi këtë ligj sekularist. Prandaj, e rëndësishme është: A e kundërshton ky ligj Ligjin Hyjnor apo jo?"

Ky hadith thekson që kufri mund të jetë me këtë kuptim, ngase Allahu ‘*Azze ue Xhel* ka thënë:

وَإِن طَآئِفَتَانِ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ٱقْتَتَلُوا۟ فَأَصْلِحُوا۟ بَيْنَهُمَا ۖ فَإِنۢ بَغَتْ إِحْدَىٰهُمَا عَلَى ٱلْأُخْرَىٰ فَقَـٰتِلُوا۟ ٱلَّتِى تَبْغِى حَتَّىٰ تَفِىٓءَ إِلَىٰٓ أَمْرِ ٱللَّهِ ۚ

“Dhe në qoftë se dy palë nga mesi i besimtarëve luftojnë kundër njëri-tjetrit, atëherë vendosni paqe midis tyre. Por në qoftë se njëra palë prej tyre e sulmon tjetrën, atëherë luftoni kundër asaj pale që vërsulet me të padrejtë, derisa të veprojnë në përputhje me Urdhërimin e Allahut.”[15]

Pra, Zoti ynë ka përmendur këtu palën që rebelohet dhe lufton kundër palës tjetër që janë me hakun dhe besimtarë, por megjithatë, Allahu nuk gjykoi për palën që rebelohet se ata janë mosbesimtarë (*kufar*) edhe pse hadithi thotë:

وقتاله كفر

“*...ta vrasësh atë (Muslimanin) është mosbesim (kufër).*”

Kështu që, vrasja e tij (Muslimanit) është kufër më i vogël se kufri, tamam ashtu siç tha edhe Ibn ‘Abbasi në shpjegimin e Ajetit që u përmend më parë.

Pra, kur një Musliman vret një Musliman tjetër, kjo është padrejtësi, dhunim, mosbindje (*fisk*) dhe kufër, porse këtu nënkuptohet se kufri mund të jetë kufër me vepër dhe ndoshta mund të jetë kufër me besim.

[15] El-Huxhurat, 9.

Prej këtu ka dalë kjo shkoqitje preçize, qartësimin dhe shpjegimin e së cilës e mori përsipër Imami me hak, Shejkhul-Islam Ibn Tejmije - Allahu e mëshiroftë - dhe pas tij nxënësi i tij i përkushtuar, Ibn Kajjim el-Xheuzijjeh, pasi ata të dy patën mirësinë që të njoftonin dhe të lajmëronin për ndarjen e kufrit në këto dy pjesë, ndërkohë që flamurin e kësaj ndarjeje të kufrit e kishte ngritur Komentuesi i Kur'anit (Ibn 'Abbasi *radij-Allahu 'anhuma*) me ato fjalët e tij përmbledhëse e kuptimplota. Kështu pra, Ibn Tejmija – Allahu e mëshiroftë – me nxënësin dhe shokun e tij Ibn Kajjim el-Xheuzijjeh, kanë folur vazhdimisht për domosdoshmërinë e ndarjes midis kufrit me besim dhe kufrit me vepër sepse përndryshe Muslimani pa e ditur ka për të rënë në fitnen e rebelimin kundër Xhematit të Muslimanëve, e njëjta fitne në të cilën ranë Khauarixhët e vjetër dhe disa mbeturina të tyre në kohët e sotme.

Atëherë thelbi i kësaj është se thënia e Pejgamberit (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*), "*...dhe vrasja e tij është kufër*" nuk nënkupton kategorikisht daljen nga Islami.

Dhe hadithet rreth kësaj teme janë shumë fare dhe ato të gjitha së bashku janë argument i pakundërshtueshëm kundër atyre që ndalen me botëkuptimin e tyre të cekët te ajeti i përmendur më parë dhe nxjerrin prej tij shpjegimin kinse aty bëhet fjalë për kufrin me besim.

Atëherë, ky hadith është i mjaftueshëm për ne pasi ai është një argument vendimtar që tregon se kur Muslimani vret vëllain e tij Musliman, ky është kufër që nënkupton kufrin në vepër dhe jo kufrin në besim! Pra na mjafton tani ky hadith, ngase ai është argument i prerë që tregon se Muslimani që vret vëllanë e tij Musliman ka bërë kufër, domethënë kufër me vepër dhe nuk është kufër me besim.

Dhe nëse i kthehemi Xhamatit Tekfir - apo ata që kanë dalë prej tyre - dhe akuzimi për kufër dhe *riddeh* (dalje nga feja) që ata u bëjnë prijësave dhe atyre që jetojnë nën sundimin e tyre, si dhe atyre që janë pjesë e aparatit shtetëror dhe janë të punësuar në sistemin e tyre, atëherë do të shohim se ky akuzim ngrihet mbi botëkuptimin e tyre të prishur që bazohet në idenë se ata (sunduesit dhe ata që jetojnë nën sundimin e tyre) kanë rënë në mosbindje dhe për këtë gjë i bënë qafira.[16]

[16] **Tha Shejkh Ibn 'Uthejmini**: "Allahu na ruajt nga çdo e keqe."

Lidhja midis Tekfirit dhe Khuruxhit (Rebelimit)

Dhe prej atyre çështjeve që vlen të përmenden e të tregohen është se unë jam takuar me disa nga ata që kishin qenë me Xhematin Tekfir dhe pastaj Allahu *'Azze ue Xhel* i kishte udhëzuar. Dhe u thashë atyre: Ju pra i bëtë qafira disa prej udhëheqësve, po si është puna juaj që i bëni qafira imamët e xhamive, hatibat e xhamive, muezinët e xhamive, kujdestarët e xhamive? Si është puna juaj që i bëni qafira mësuesit e dijes Sheriatike nëpër medrese apo në vende të tjera?

Ata thanë: "Sepse ata janë të kënaqur me sundimin e udhëheqësve të cilët gjykojnë me ligje të tjera që nuk i ka shpallur Allahu!!!" Atëherë u them: "Nëse kjo kënaqje është kënaqje me zemër për gjykimin me ligje të cilat nuk i ka shpallur Allahu, atëherë kufri me vepër shndërrohet në kufër me besim. Dhe çdo sundues që gjykon me ligje të tjera që nuk i ka shpallur Allahu dhe mendon dhe beson se ky është ligji i përshtatshëm që duhet të merret në këtë kohë, dhe se nuk është e përshtatshme që të merret ligji Sheriatik i nxjerrë nga Kur'ani dhe Suneti, atëherë s'ka pikë dyshimi që kufri i këtij sunduesi është kufër me besim dhe nuk është vetëm kufër me vepër. Dhe kushdo që kënaqet me atë që kënaqet dhe beson sunduesi, ai vendoset tok me të (dmth. edhe ai merr të njëjtin gjykim sikurse sunduesi).[17]

Pastaj u thashë atyre: Së pari, ju s'mund të jepni gjykim mbi çdo sundimtar që gjykon me ligjet perëndimore të kufrit - apo qoftë

[17] **Tha dijetari i madh el-Albani** duke shtuar në këtë pikë: "Pastaj na quajnë – rrejshëm – "Murrxhia të kësaj kohe"!!!"

edhe me shumë prej atyre ligjeve – se ata po të pyeten për gjykimin me ligje të tjera që nuk i ka shpallur Allahu, ata do të përgjigjen se gjykimi me këto ligje është e vërteta dhe gjykimi i duhur në këtë kohë, dhe se nuk lejohet që gjykosh me ligjet e Islamit!! Sepse ata po ta thonë këtë bëhen me të vërtetë qafira pa pikën e dyshimit!

Pastaj, nëse kalojmë tek njerëzit që janë nën sundim - dhe midis tyre janë dijetarët, ka njerëzit të mirë e të devotshëm - si mund t'i gjykoni ata me kufër vetëm për shkak se jetojnë nën qeverisjen që ju përfshin edhe vetë ju! Mirëpo ju deklaroni se ata janë qafira dhe murrtedunë (të dalë nga Feja) dhe se gjykimi me atë që ka shpallur Allahu është obligim! Pastaj thoni se vetet tuaja janë të justifikuara sepse kundërshtimi i ligjit Sheriatik vetëm me vepër nuk do të thotë rrjedhimisht se ai që e bën atë vepër ka dalë nga Feja e tij!

Dhe pikërisht këtë e thonë edhe njerëzit e tjerë, përveç se ju u shtoni atyre me pa të drejtë - gjykimin me *tekfir* dhe *riddeh* (dalje nga Feja)!!

Dhe nga tërësia e çështjeve që nxjerrin në pah gabimin dhe devijimin e tyre është pyetja drejtuar atyre: Kur jepet gjykimi për një Musliman i cili dëshmon se s'ka të adhuruar tjetër me të drejtë përpos Allahut dhe i cili mund të falet, se ai ka dalë nga Feja e tij?

A mjafton të thuhet një herë e vetme? Apo është obligim që të thuhet haptazi se ai ka dalë nga Feja?

Me të vërtetë që ata nuk dinë të përgjigjen! Ata nuk kanë për t'u udhëzuar tek e drejta!! Kështu që ne jemi të detyruar që t'u japim atyre shembullin që vijon: ne u themi: një gjykatës gjykon me Sheriat; kjo është tradita dhe sistemi i tij, porse në një gjykim ai gaboi duke dhënë një gjykim që bie ndesh me Sheriatin, domethënë ai i dha të drejtën zullumqarit dhe nuk ia dha atij që i është bërë

zullum. Dhe ky padyshim që është gjykim me diçka tjetër në vend të asaj që ka shpallur Allahu! Kështu që, a do të thoni ju se ai mohoi duke bërë kufër që të nxjerr nga Feja?

Ata do të thonë: "Jo, sepse ky gjykim i tij ndodhi vetëm një herë."

Ne u themi: Po nëqoftëse ai jep të njëjtin gjykim për herë të dytë, ose jep ndonjë gjykim tjetër i cili kundërshton Sheriatin gjithashtu, a ka bërë kufër ai?

Pastaj ua përsërimin atyre edhe një herë tjetër këtë pyetje: Ai e bën "tre herë" apo "katër herë", kur do të thoni ju se ai ka bërë kufër?

Ata s'mund të vendosin një kufi për numrin e gjykimeve që kundërshtojnë Sheriatin; pastaj ata nuk e bëjnë dot qafir atë duke u nisur nga ato gjykime.

Ndërsa e kundërta e kësaj është plotësisht e mundur nëse është e ditur se ai në gjykimin e tij të parë pëlqeu gjykimin me diçka tjetër në vend të asaj që ka shpallur Allahu - duke e bërë të lejuar këtë gjykim - dhe e përçmoi gjykimin Sheriatik, atëherë në këtë rast është e saktë që ai të gjykohet me *riddeh* (dalje nga Feja) dhe me gjykimin e tij të parë!

Përkundrazi, nëse shohim se ai ka dhënë me dhjetëra gjykime në çështje të ndryshme me të cilat ka kundërshtuar Sheriatin, dhe nëse e pyesim përse gjykove me atë që nuk e ka shpallur Allahu, ai do të përgjigjet duke thënë: "Isha i frikësuar, kisha frikë për veten time!" ose: "Më kishin dhënë rryshfet" për shembull - dhe kjo është akoma më e keqe sesa e para - por megjithatë, ne s'mund të themi se ai ka bërë kufër (që të nxjerr nga Feja), derisa ai ta deklarojë atë çfarë ka në zemër, se ai mendon që lejohet të gjykosh me atë që nuk e ka

shpallur Allahu *'Azze ue Xhel*. Atëherë vetëm në këtë rast ne mund të themi që ai është qafir me kufrin që të nxjerr nga Feja.

Dhe thelbi i asaj që u diskutua është se duhet medoemos që të dihet se kufri - ashtu si mosbindja (*fisk*) dhe padrejtësia (*dhulm*) - është i ndarë në dy lloje:

- Kufër, fisk dhe dhulm që të nxjerrin nga Umeti i Muslimanëve; dhe e gjithë kjo kthehet tek bërja hallall me zemër (*istihlal el-kalbij*).

- Dhe po të njëjtat (*kufri*, *fisku*, *dhulmi*) që nuk të nxjerrin nga Feja; dhe e gjitha kjo kthehet tek bërja e tyre hallall me vepër (*istihlal el-'amelij*).

Nuk lejohet të bësh Tekfir mbi Gjynahqarët

Pra, çdo lloj gjynahu, veçanërisht ato gjynahe që janë përhapur në këtë kohë, që janë bërë hallall (*Istihlal*) me vepër, siç është kamata, zinaja, konsumimi i pijeve alkoolike... etj, këto janë prej kufrit në vepër. Kështu që neve nuk na lejohet të bëjmë Tekfir mbi gjynahqarët - ata të cilët janë përlyer me disa prej këtyre gjynaheve - vetëm për shkak se ata kanë rënë në ato gjynahe dhe i bëjnë të lejuara për vetet e tyre me veprimin e tyre! Përveç atëherë kur të na bëhet e qartë - me bindje - dhe të dalë në shesh ajo që ata kanë në thellësi të veteve të tyre, se ata me besimin e tyre nuk e bëjnë të ndaluar atë që ka ndaluar Allahu dhe i Dërguari i Tij. Pra, nëse e marrim vesh që ata kanë rënë në këtë kundërshtim me zemrat e tyre, atëherë mund të gjykojmë në këtë rast se ata kanë bërë kufër, kufër që të nxjerr nga Islami. Por ama, nëse nuk e dimë atë (që gjendet në thellësitë e veteve të tyre), atëherë s'mund t'i gjykojmë ata me kufër, sepse kemi frikë se mos biem në kërcënimin e thënies së tij (‘*alejhis-salatu ues-selam*):

إذا قال الرجل لأخيه: يا كافر، فقد باء بها أحدهما.

“*Nëse një njeri i thotë vëllait të tij, “O qafir!”, atëherë ajo do t'i kthehet njërit prej atyre të dyve.*”

Dhe hadithet e transmetuar me këtë kuptim janë shumë fare. Unë po përmend prej tyre një hadith, i cili përmban një domethënie madhështore. Ai gjendet në historinë e atij Sahabit që vrau një prej Mushrikëve. Kur Mushriku e pa se do të goditej nga shpata e

Muslimanit tha: "**Esh`hedu en La ilahe il-la Allah** - Unë dëshmoj se nuk ka të adhuruar tjetër me të drejtë përpos Allahut!!" Sahabiu nuk i kushtoi rëndësi asaj që tha ai dhe e vrau. Kur lajmi i tij i mbërriti Pejgamberit (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*), ai e qortoi atë shumë ashpër. Sahabiu u justifikua se Mushriku e tha atë vetëm nga frika se mos vritej, por përgjigja e të Dërguarit (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*) ishte:

هلاّ شققت عن قلبه ؟!

"*A mos ia hape zemrën atij?!*" E ka transmetuar Bukhari dhe Muslimi nga hadithi i Usameh Ibn Zejdit (*radij-Allahu 'anhu*).

Kështu që, kufri me besim (*el-kufr el-iëtikadij*) nuk ka ndonjë lidhje themelore vetëm me veprat,[18] porse lidhja e tij më e madhe është me zemrën.

Dhe ne e kemi të pamundur që të dimë se çfarë ka në zemrën e një fasiku (gjynahqari, të pabinduri), apo një njeriu të prishur, apo një hajduti, apo një zinaqari (ai që kryen marrëdhënie seksuale jashtë kurorës), apo ai që merr kamatë... etj, përveç nëse ai e deklaron me gjuhën e tij atë që ka në zemrën e tij. Ndërsa veprimi i tij tregon se ai ka kundërshtuar Sheriatin me vepër. Andaj ne themi: ti kundërshtove, ti nuk u binde, ti bëre gjynah të rëndë. Porse nuk themi: ti bëre kufër dhe dole nga Feja jote; nuk e themi këtë derisa të na shfaqet diçka e cila do të jetë shfajësim për ne para Allahut '*Azze ue Xhel* në gjykimin e tij me dalje nga Feja. Pastaj bie mbi të gjykimi i njohur në Islam, i cili është:

[18] **Ka thënë dijetari i madh el-Albani** duke komentuar: "Dhe prej veprave ka të atilla që robi po i bëri bën kufër, kufër me besim, ngase ato vepra e tregojnë qartazi dhe bindshëm kufrin e tij, ngaqë vetë vepra e tij e shpreh kufrin në vend të gjuhës së tij, si për shembull të shkelë *mus'hafin* (Kur'anin) me dije e me qëllim."

من بدل دينه فاقتلوه.

"*Kush ndërron fenë e tij, vriteni.*"

Pastaj u kam thënë – dhe nuk kam rreshtur së thëni – atyre që sorollaten rreth tekfirit të udhëheqësve Muslimanë:

Supozoni sikur ata udhëheqësa të jenë qafira me kufër që të nxjerrë nga Feja, dhe supozoni gjithashtu sikur të jetë një udhëheqës që qëndron mbi këta udhëheqësa, atëherë në këtë rast do të ishte obligim për udhëheqësin që është më i lartë se udhëheqësit e tjerë që të zbatojë masën ndëshkimore mbi ata (udhëheqësat që janë poshtë tij). Mirëpo, tani çfarë përfitoni ju nga kjo anë, nëse ne pajtohemi – për hir të debatit – se ata udhëheqësa janë qafira me kufër që të nxjerr nga Feja?! Atëherë çfarë jeni në gjendje të bëni e të sajoni? Kur ata thonë: "Dashuri dhe Urrejtje (*el-Uela` uel-Bera`*)." Atëherë ne u themi: Dashuria dhe Urrejtja janë të lidhura me Miqësinë dhe Armiqësinë (*el-Muwalah uel-Mu'adah*), me zemër dhe me vepër, sipas mundësisë dhe aftësisë, porse nuk është kusht (*shart*) për egzistencën e Dashurisë dhe Urrejtjes që të bësh tekfir haptazi dhe të deklarosh se ata kanë dalë nga Feja.

Madje Dashuria dhe Urrejtja (*el-Uela` uel-Bera`*) mund të jenë për bidatçiun, për gjynahqarin dhe për zullumqarin. Pastaj u them atyre: qafirat kanë pushtuar shumë toka nga vendet Islame, kurse ne për fat të keq jemi sprovuar edhe me pushtimin e Palestinës nga Çifutët. Atëherë çfarë mund të bëjmë ne dhe ju me ata?! Derisa ju të mund të përballeni të vetëm me ata udhëheqësa të cilët sipas mendimit tuaj janë qafira?![19] Pse të mos e lini mënjanë këtë çështje dhe të

[19] **Tha i nderuari Shejkh Ibn 'Uthejmin** (*rahimehullah*): "Kjo është fjalë e mirë, domethënë ata që i gjykojnë udhëheqësit Muslimanë se janë qafira, çfarë fitojnë ata nëse i gjykojnë për kufrin e tyre? A kanë mundësi që t'i heqin ata udhëhesa? S'kanë mundësi. Në një kohë kur Çifutët e kanë pushtuar Palestinën gati që prej pesëdhjetë vjetëve, e megjithatë i tërë Umeti

filloni të vendosni themelin mbi të cilin do të ngrihet shtylla e qeverisjes Muslimane? Dhe kjo arrihet nëpërmjet pasimit të Sunetit të të Dërguarit të Allahut, pasi ai i edukoi Sahabët e tij me Sunetin e tij dhe i mësoi të vendosnin sistemin dhe themelet e asaj qeverie.

Ne e përmendim këtë dhe e theksojmë vazhdimisht: duhet patjetër që çdo xhemat i Muslimanëve të punojnë me të vërtetë për kthimin e qeverisjes Islame, jo vetëm në tokat Islame, por në të gjithë tokën. Dhe kjo duke përmbushur thënien e Allahut *Tebarake ue Te'ala*:

هُوَ ٱلَّذِىٓ أَرْسَلَ رَسُولَهُۥ بِٱلْهُدَىٰ وَدِينِ ٱلْحَقِّ لِيُظْهِرَهُۥ عَلَى ٱلدِّينِ كُلِّهِۦ وَلَوْ كَرِهَ ٱلْمُشْرِكُونَ ۝٩

"Është Ai i Cili ka çuar të Dërguarin e Tij me udhëzimin dhe Fenë e së Vërtetës, për ta shpallur atë ngadhënjyese mbi të gjitha fetë e tjera, edhe pse Mushrikët e urrejnë atë."[20]

Kanë ardhur në disa hadithe pejgamberike përgëzime se ky Ajet do të realizohet në kohën që do të vijë më vonë, sepse, që Muslimanët të kenë mundësi për ta bërë realitet këtë tekst Kur'anor dhe këtë premtim hyjnor duhet medoemos një metodologji dhe një rrugë e qartë dhe e dallueshme. Por ama, a do të jetë ajo rrugë duke

Islam, Arabët me jo Arabët, s'kanë mundur t'i nxjerrin ata jashtë prej saj. E si atëherë t'i lëshojmë gjuhët tona kundër udhëheqësve që na sundojnë? Dhe ne e dimë që s'mund t'i heqim dot ata dhe se ai (udhëheqësi) do të derdhë gjak dhe do të grabisë pasuritë, e ndoshta do të cënojë edhe nderet e njerëzve, kurse ne s'kemi për të arritur rezultatin. Atëherë çfarë dobie ka tek kjo? Edhe sikur njeriu të besonte në veten e tij se mes atyre udhëheqësve me të vërtetë ka të atillë që janë qafira me kufër që të nxjerr nga Feja, atëherë cila është dobia në bërjen publike dhe përhapjen e kësaj? Asgjë tjetër përveç se ndezjen e fitneve! Kjo fjalë e Shejkhul-Albanit është shumë e mirë. Mirëpo ne mund të mos pajtohemi me të në çështjen që ai nuk gjykon për kufrin e tyre përveç nëse ata besojnë se ajo gjë është hallall. Kjo çështje duhet parë, ngase ne themi: kush gjykon me ligjin e Allahut dhe ai beson se ligji i dikujt tjetër është më i mirë se ligji i Allahut, ai është qafir – edhe nëqoftëse gjykon me ligjin e Allahut – dhe kufri i tij është kufër me besim."

[20] Es-Saff, 9.

shpallur revolucion kundër atyre udhëheqësve që ata mendojnë se kufri i tyre është kufër që të nxjerr nga Feja?! Atëherë, pavarsisht mendimit që kanë - i cili është i gabuar dhe i bazuar në keqkuptim – ata nuk kanë mundësi të bëjnë ndonjë gjë.[21]

[21] **U pyet i nderuari Shejkh Ibn 'Uthejmin** për dyshimin e mëposhtëm: "Shumë prej të rinjve kanë një dyshim i cili ua ka rënduar mendjet dhe ua ka trazuar çështjet e rebelimit. Ai dyshim është: se udhëheqësit kanë bërë zëvendësim, kanë vendosur ligje laike nga vetet e tyre dhe nuk gjykojnë me atë që ka zbritur Allahu. Kështu, ata të rinj i gjykojnë udhëheqësit me kufër dhe dalje nga Feja, dhe duke u bazuar tek ky gjykim i tyre thonë se për sa kohë që ata udhëheqësa janë qafira është obligim vrasja e tyre dhe se nuk duhet marrë parasysh gjendja e dobët (e Muslimanëve) sepse gjendja e dobësisë është shfuqizuar tashmë – siç thonë ata – me ajetin e shpatës (ajeti i pestë i sures et-Teubeh), kurse tani nuk ka dobësi që të veprohet ashtu siç vepruan Muslimanët kur ishin në Mekkeh."

Dhe u përgjigj i nderuari Shejkh Ibn 'Uthejmin duke thënë: "Në rradhë të parë duhet të dimë medoemos se a zbatohet mbi ta cilësimi me *rrideh* (dalje nga Feja) apo jo? Dhe kjo ka nevojë për njohjen e argumenteve që tregojnë se kjo fjalë apo vepër është *riddeh* (dalje nga Feja). Pastaj, për sa i përket zbatimit të këtij cilësimi mbi një person të caktuar duhet parë a ka ai ndonjë pështjellim apo jo? Domethënë, ka ndalesa që pengojnë zbatimin e gjykimit me kufër mbi këtë person të caktuar. Dhe ndalesat janë të shumta, prej tyre: hamendësimi, që është xhehli (injoranca); prej tyre është pushtimi nga ndjenjat, si njeriu i cili i tha familjes: "Nëse vdes, më digjni dhe shpërndajeni hirin tim në det, se pasha Allahun, nëse Ai ka fuqi të më ringjallë do të më ndëshkojë me një ndëshkim, me të cilin nuk ka ndëshkuar askënd nga krijesat e Tij." Hadithin e ka transmetuar Bukhari dhe Muslimi nga Ebu Se'id el-Khudrij (*radij-Allahu 'anhu*). Pamja e jashtme e akijdes së këtij njeriu është kufri dhe dyshimi në Fuqinë e Allahut. Mirëpo Allahu kur i tuboi eshtrat e tij dhe e pyeti, ai tha: "O Zoti im, unë pata frikë nga Ty" apo fjalë të ngjashme me këto. Dhe Allahu e fali atë. Dhe kjo vepër e tij ishte nga kuptimi i shtrembër, domethënë ai nuk kishte për qëllim dhe nuk deshte të bënte kufër. Dhe njësoj si ai njeriu i cili u pushtua nga gëzimi dhe kapi devenë e tij duke thënë, "O Allah, Ti je robi im dhe unë jam zoti Yt." E ka transmetuar Bukhari dhe Muslimi nga Enes Ibn Malik (*radij-Allahu 'anhu*). Tha fjalë kufri, mirëpo ai nuk mohoi sepse u rrëmbye nga gëzimi i madh dhe gaboi; deshte të thoshte: "O Allah, Ti je Zoti im dhe unë jam robi Yt." – porse tha: "O Allah, Ti je robi im dhe unë jam zoti Yt"! Dhe njësoj, kur dikush detyron dikë të bëjë kufër, dhe i detyruari thotë fjalë kufri ose bën vepër kufri, mirëpo ai nuk e mohon Kur'anin sepse nuk e bën me dëshirën dhe zgjedhjen e tij. Dhe ne e dimë se ata udhëheqësa në çështjet e individit, siç është martesa (*nikahu*), trashëgimia (*el-fera`id*) e çështje të tjera të kësaj natyre, gjykojnë sipas asaj që thotë Kur'ani, në

varësi të medh`hebit. Kurse sa i përket gjykimit ndërmjet njerëzve, ata nuk janë njësoj... ata kanë peshtjellime të cilat ua fusin disa dijetarë të prishur, të cilët u thonë se Pejgamberi (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*) thotë: "*Ju jeni më të ditur për punët tuaja në dynja.*" Dhe kjo është e përgjithshme; ne kemi liri për çdo gjë me të cilën rregullohen punët tona në dynja, ngase i Dërguari (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*) tha: "*Ju jeni më të ditur për punët tuaja në dynja.*"!!! Dhe kjo s'ka dyshim që është pështjellim. Mirëpo, a janë të justifikuar ata që të dalin përtej ligjeve të Islamit në dhënien e masave ndëshkimore, në ndalimin e pijeve dehëse, etj? Dhe hamendësojnë se kanë pështjellim në disa aspekte të ekonomisë, ndërkohë që në të vërtetë këtu s'ka pështjellim. Dhe sa i përket pështjellimit të plotë që është parashtruar (në pyetje), atëherë në këtë rast thuhet: nëse Allahu i Lartësuar pasi që udhëroi luftën tha: "**Nëse mes jush gjenden njëzet të qëndrueshëm, ata do të mundin dyqind (mohues), e nëse nga ju janë njëqind të qëndrueshëm, ata do të mundin një mijë mohues, sepse ata janë njerëz që nuk kuptojnë.**" [el-Enfal, 65] Pra, sa janë ata? Një me dhjetë. Pastaj tha: "**Tani, Allahu ju ka lehtësuar ngaqë Ai e di se keni dobësi. Kështu, nëse ka prej jush njëqind të qëndrueshëm, ata do të mundin dyqind** (mohues) **dhe, nëse nga ju janë një mijë** (të qëndrueshëm)**, me vullnetin e Allahut, ata do të mundin dy mijë** (mohues)**. Allahu është me të qëndrueshmit.**" [el-Enfal, 66] Dhe kanë thënë disa dijetarë se kjo ka qenë në kohën e dobësisë dhe gjykimi vërtitet rreth shkakut të tij. Dhe pasiqë Allahu ua bëri obligim atyre përballjen e secilit prej tyre me dhjetë, tha: "**Tani, Allahu ju ka lehtësuar ngaqë Ai e di se keni dobësi.**" Atëherë ne themi se kemi tekste të qarta që e sqarojnë dhe e qartësojnë këtë çështje; prej tyre është thënia e Allahut të Lartësuar: "**Allahu nuk e ngarkon askënd përtej fuqisë që ka.**" [el-Bekareh, 286] Pra, Allahu i Përsosur nga çdo e metë nuk ngarkon askënd përtej mundësisë dhe fuqisë së tij. Allahu i Përsosur nga çdo e metë thotë gjithashtu: "**Prandaj frikësojuni Allahut sa të mundeni.**" [et-Tegabun, 16] Dhe sikur të supozonim – në varësi të kushteve dhe rregullave që kanë përmendur Ulematë e nderuar – se rebelimi i përmendur kundër këtij udhëheqësi është obligim (*uaxhib*), atëherë ai nuk është obligim për ne dhe ne s'kemi mundësi që ta heqim atë. Kështu që çështja është e qartë... mirëpo epshi e trullos të zotin e tij."

Ka komentuar dijetari i madh el-Albani: "Unë nuk shoh që ky kundërshtim të jetë i mundur, pasi unë në të vërtetë them: sikur ndonjë prej njerëzve – edhe nëse nuk është udhëheqës – të mendojë se gjykimi me ligjet e tjera në vend të ligjit Islam është më i mirë sesa ligji Islam – edhe nëse praktikisht ai gjykon me ligjet Islame – ai njeri është qafir. Kështu që këtu s'ka mospajtim, ngase çështja në origjinë kthehet tek zemra. Mirëpo diskutimi ynë ka të bëjë me veprën. Dhe sipas mendimit tim, s'ka se si të jetë ndryshe përveç se çdokush që zbaton një ligj që bie ndesh me Sheriatin dhe i gjykon robërit e Allahut me të, dhe ai e ka bën të lejuar atë dhe beson se është më i mirë se ligji Sheriatik, pra ky njeri është qafir. Kjo është ajo që duket qartazi,

Andaj kush është rruga dhe shtegu?

S'ka dyshim se rruga është ajo të cilën e përmendte gjithmonë i Dërguari i Allahut (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*) dhe i përkujtonte shokët e tij në çdo hytbe:

وخير الهدي هدي محمد صلى الله عليه و سلم.

"*Dhe udhëzimi më i mirë është udhëzimi i Muhamedit* (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*)."

Kështu që, detyra e çdo Muslimani pa përjashtim, veçanërisht ata të cilët janë të preokupuar për të rikthyer qeverisjen Islame, është që të fillojnë me atë që filloi i Dërguari i Allahut (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*), e cila është ajo të cilën ne e kemi emërtuar me dy fjalë të thjeshta: *et-Tesfijeh uet-Terbijeh*.

përndryshe ç'ka e shtyn atë tek ajo gjë (që ta bëjë të lejuar gjykimin me atë ligj jo-Islam dhe ta pëlqejë para ligjit Islam)? Mundet ta shtyjë frika nga njerëzit e tjerë që janë më të fortë se ai nëse nuk e zbaton atë ligj, dhe ai e bën këtë për t'u bërë qejfin atyre (nga frika), prandaj në këtë rast themi: me të vërtetë ky njeri është sikurse ai që u bën qejfin njerëzve në gjynahet e tjera. Dhe gjëja më e rëndësishme në këtë temë është çështja e tekfirit nga i cili buron vepra, vepra e cila është rebilimi (*el-khuruxh*) kundër atyre udhëheqësve. Ky është problemi. Po, nëse njeriu ka fuqi mund të eliminojë çdo udhëheqës qafir që ka pushtet mbi Muslimanët, kjo është ajo që e mirëpresim edhe ne nëse ai ka kufër të qartë (*kufr beuah*) për të cilin kemi argument nga Allahu. Mirëpo çështja nuk është kështu dhe nuk është aq e kollajtë!!

et-Tesfijeh uet-Terbijeh
(Pastrim dhe Edukim)

Kjo për arsye se ne e njohim realitetin e pandryshueshëm që është sot, i cili po lihet pas dore, ose më saktë është lënë pas dore me dashje nga ata ekstremistë të cilët nuk bëjnë asgjë tjetër përveç të bërit tekfir haptazi mbi udhëheqësit dhe asgjë tjetër!!

Dhe ata vazhdojnë të bëjnë tekfir haptazi mbi udhëheqësit dhe pastaj asgjë nuk vjen nga ata apo që të jetë në dobi të tyre, përveç fitneve dhe konflikteve!!

Këto ngjarje të këtyre viteve të fundit kanë ardhur nga duart e atyre, duke filluar që nga fitneja në Haramin e Mekkes e deri tek konflikti në Egjipt dhe vrasja e Sadatit, e së fundmi në Siri. Kurse tani në Egjipt dhe Algjeri - një pamje të cilën mund ta shohin të gjithë: derdhja e gjakut të shumë Muslimanëve të pafajshëm si shkak i këtyre fitneve e fatkeqësive, si dhe shkaktimi i shumë trazirave dhe katastrofave.

Dhe e gjithë kjo ka ndodhur për shkak se ata kundërshtuan shumë nga tekstet e Kur'anit dhe Sunetit, prej të cilave më e rëndësishmja është Thënia e të Lartësuarit:

لَّقَدۡ كَانَ لَكُمۡ فِي رَسُولِ ٱللَّهِ أُسۡوَةٌ حَسَنَةٞ لِّمَن كَانَ يَرۡجُواْ ٱللَّهَ وَٱلۡيَوۡمَ ٱلۡأٓخِرَ وَذَكَرَ ٱللَّهَ كَثِيرٗا ﴿٢١﴾

"Me të vërtetë, tek i Dërguari i Allahut ju keni një shembull mjaft të mirë për ta ndjekur, për atë që shpreson në takimin me Allahun dhe në Ditën e Fundit dhe e përkujton shumë Allahun."[22]

Nëse duam që të vendosim gjykimin e Allahut në tokë - që kjo të jetë realitet e jo veç një pretendim – atëherë, a do të fillojmë me shpalljen qafira të udhëheqësve, ndërkohë që ne e kemi të pamundur që të përballemi me ata - e lëre më pastaj t'i luftojmë ata, apo do fillojmë – domosdoshmërisht – me atë që filloi i Dërguari i Allahut (*'alejhis-salatu ues-selam*)?

Nuk ka dyshim se përgjigja është:

كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ ٱللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ

"Me të vërtetë, tek i Dërguari i Allahut ju keni një shembull mjaft të mirë për ta ndjekur..."

Mirëpo, me çfarë filloi i Dërguari i Allahut (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*)?

Dihet me bindje të thellë nga çdokush që merr sadopak erë nga dija se ai (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*) filloi të thërriste ata persona për të cilët mendonte se ishin të gatshëm që ta pranonin të vërtetën. Pastaj, thirrjes së tij iu përgjigj kush iu përgjigj, siç është e ditur nga jetëshkrimi pejgamberik. E më pas ndodhën torturat dhe vështirësitë me të cilat u përballën Muslimanët në Mekke. Atëherë erdhi urdhëri për emigrimin e parë dhe të dytin, derisa Allahu '*Azze ue Xhel* e fuqizoi Islamin në Medinen e Ndritshme dhe prej atje filluan luftimet dhe konfrontimet; filluan luftimet ndërmjet Muslimanëve dhe Kufarëve nga njëri drejtim, kurse nga një drejtim tjetër me Çifutët... etj.

---

[22] El-Ahzab, 21.

Prandaj, duhet patjetër të fillojmë duke u mësuar njerëzve Islamin e vërtetë, ashtu siç filloi i Dërguari (*'alejhis-salatu ues-selam*). Mirëpo, tani neve s'na lejohet të kufizohemi vetëm tek mësimdhënia, sepse s'ka dyshim që në Islam kanë hyrë gjëra të cilat nuk janë prej tij dhe nuk kanë asnjë lidhje me të, siç janë bidatet dhe risitë, të cilat qenë shkak për rrëzimin e fortesës së pathyeshme të Islamit.

Për këtë arsye, obligimi që kanë ata cilët thërrasin në Islam është që të fillojnë me pastrimin e Islamit nga çdo gjë që ka hyrë në të. Ky është parimi i parë: "*et-Tesfijeh*" – Pastrimi.

Kurse parimi i dytë është: që t'i bashkangjisim këtij pastrimi "*Terbijen*" – edukimin e të rinjve Muslimanë që të rriten në këtë Islam të kulluar.[23]

Nëse e studiojmë gjendjen e grupeve Islame që kanë ekzistuar pothuajse që prej një shekulli dhe idetë e aktivitetet e tyre, atëherë do të shikojmë se shumë prej tyre nuk u kanë bërë dobi veteve të tyre e as nuk u kanë bërë dobi të tjerëve ndonjë gjë që mund të mbahet mend, pavarsisht kushtrimit dhe poteres që bëjnë kinse ata duan një qeveri Islamike!! E që kjo ishte shkak për derdhjen e gjakut të shumë të pafajshmëve me këtë argument të pabazë, pa arritur të realizojnë asgjë prej aspiratës së tyre.

[23] **Tha i nderuari Shejkh Ibn 'Uthejmin** (*rahimehullah*): "Shejkul-Albani në rradhë të parë do që të kullojë Islamin, ngase në Islam tani ka papastërti, ka papastërti në akijde, ka papastërti në moral, ka papastërti në transaksione, ka papastërti në ibadete, ka papastërti në të katërta këto. Në akijde: ky është Esh'arij, ky është Muëtezilij, ky është kështu, ky është ashtu...; Në ibadete: ky është Sufij, ky është Kaderij, ky është Tixhanij... etj; Në transaksione: ky e bën të lejuar kamatën në investime, ky tjetri e bën harram, ky tjetri e bën të lejuar kumarin, kurse ky tjetri e bën harram. Prandaj shikon se Islami në rradhë të parë ka nevojë për *Tesfijeh* (spastrim, kullim) nga këto papastërti, dhe kjo kërkon mund dhe përpjekje shumë të mëdha nga Ulematë dhe nxënësat e dijes. Pastaj, fillon edukimi i të rinjve me këtë Islam të kulluar nga këto papastërti. Dhe mu atëherë ka për të dalë një brez të rinjsh me akijde të shëndoshë, me moral dhe edukatë të lartë, që pajtohen me Kur'anin, Sunetin dhe traditën e Selefëve të Devotshëm."

Ne nuk rreshtim së dëgjuari nga ata besimet e tyre që kundërshtojnë Kur'anin dhe Sunetin, dhe veprat e tyre të cilat bien ndesh me Kur'anin dhe Sunetin, e lëre më pastaj përpjekjet e tyre të dështuara që e kundërshtojnë Sheriatin.

Dhe në mbyllje të fjalës sime them: është një thënie të cilën e ka thënë një nga thirrësit në Islam; kam shpresuar se pasuesit e tij do ta ndiqnin dhe do ta realizonin atë, e cila është: “**Vendoseni shtetin Islamik në zemrat tuaja, e ai do të vendoset për ju në tokë.**”[24] Sepse, nëse Muslimani e korrigjon Akijden e tij duke e bazuar në Kur'an dhe Sunet, atëherë s’ka dyshim se nga kjo ai do të korrigjojë ibadetin e tij, do të korrigjojë moralin e tij, do të korrigjojë sjelljet e tij… etj.

Por, për fat të keq, këto fjalë të mrekullueshme nuk janë vënë në zbatim nga ata njerëz. Ata nuk po rreshtin së bërtituri për vendosjen e shtetit Islamik, por pa asnjë rezultat! Dhe me të vërtetë fjala e poetit u shkon për shtat atyre, pasha Allahun:

ترجو النجاة ولم تسلك مسالكها إن السفينة لا تجري على اليبس.

“Shpreson suksesin por nuk e ndjek atë rrugë të drejtë,
Atëherë dije se anija s’lundron kurrë në tokë të thatë.

Ndoshta kjo që përmenda është bindëse për çdo njeri të drejtë dhe është një fund për çdo zullumqar. Dhe Allahu na qoftë në ndihmë.

[24] **Tha Shejkh Ibn ‘Uthejmini**: “Këto janë fjalë të mira, Allahu na qoftë në ndihmë.”

Lavdërimi i Shejkh Ibn Bazit për fjalët e Shejkhul-Albanit

E gjithë lavdia i takon Allahut, lavdërimet dhe bekimet qofshin mbi të Dërguarin e Allahut, si dhe mbi Familjen e tij, Shokët e tij dhe të gjithë ata që u udhëzuan me udhëzimin e tij. E më tej:[25]

U njoftova për përgjigjen e dobishme që ka dhënë i nderuari Shejkh Muhamed Nasirud-Din el-Albani, Allahu i dhëntë sukses, e cila u publikua në gazetën "*el-Muslimun*", ku i nderuari iu përgjigj atij që e pyeti për tekfirin pa shkoqitje mbi atë që gjykon me ligje të cilat nuk i ka zbritur Allahu. Pashë se ato ishin fjalë të vyera me të cilat ai e tha hakun dhe ndoqi Rrugën e Besimtarëve, duke qartësuar – Allahu i dhëntë sukses – se nuk i lejohet asnjë njeriu që të bëjë qafir atë që gjykon me ligje të tjera të cilat nuk i ka zbritur Allahu, thjesht me veprimin e tij, pa e ditur nëse ai e ka bërë atë të lejuar me zemrën e tij. Dhe ai (Shejkhul-Albani) u argumentua me atë që ka ardhur nga Ibn 'Abbasi (*radij-Allahu 'anhu*) dhe nga të tjerë prej Selefëve të Umetit.

Dhe nuk ka dyshim se ajo që përmendi ai në përgjigjen e tij në shpjegimin e thënies së Allahut të Lartësuar, "**Dhe kushdo që nuk gjykon me atë që ka shpallur Allahu, ata pra janë mohuesit (*el-kafirun*).**" dhe: "**Dhe kushdo që nuk gjykon me atë që ka shpallur**

[25] Ky është komenti që ka bërë i nderuari Shejkh el-Alameh 'Abdul-'Azijz Ibn 'Abdullah Ibn Baz rreth fjalëve të el-Alameh Muhamed Nasirud-Din el-Albani, Allahu i mëshiroftë që të dy. Më pas ky koment i tij është publikuar në revistën "*ed-Da'ueh*" (n.1511) më datë 11/5/1426 Hixhrij, që përkon me datën 5/10/1995 Miladij. U publikua gjithashtu në gazetën "*el-Muslimun*" (n.557), më datë 12/5/1416 Hixhrij, që përkon me datën 6/10/1995 Miladij.

Allahu, ata pra janë zullumqarët (*edh-dhalimun*)." dhe: "**Dhe kushdo që nuk gjykon me atë që ka shpallur Allahu, ata pra janë të pabindurit (*el-fasikun*).**" – është e sakta. Dhe ai ka qartësuar se kufri është dy llojësh: i madh dhe i vogël, ashtu sikurse padrejtësia (*dhulmi*) është dy llojëshe, dhe e njëjta gjë edhe me mosbindjen (*el-fisk*), e madhe dhe e vogël.

Kështu, ai që e bën të lejuar (*istehale*) gjykimin me ligje të cilat nuk i ka zbritur Allahu, ose zinanë, ose kamatën apo harrame të tjera për të cilat ka ixhma se ato janë harram, atëherë ai ka mohuar me kufër të madh, ka bërë padrejtësi/zullum të madh dhe mosbindje (*fisk*) të madhe.

Kurse ai që i bën ato gjëra pa i konsideruar të lejuara (*bi-duni istihlal*) ka bërë kufër të vogël, dhe zullum të vogël, dhe njësoj është edhe mosbindja (*el-fisk*) e tij, për shkak të thënies së Pejgamberit (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*) në hadithin e Ibn Mes'udit (*radij-Allahu 'anhu*):

سباب المسلم فسوق وقتاله كفر.

"*Sharja e Muslimanit është fisk* (mosbindje, gjynah), *kurse vrasja e tij është kufër.*"

Ai (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*) pati për qëllim me këtë *fiskun* e vogël dhe *kufrin* e vogël, dhe përdori këto shprehje për t'i mbajtur larg njerëzit nga kjo vepër e keqe.

Dhe e njëjta gjë është edhe në thënien e të Dërguarit (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*):

اثنتان في الناس هما بهما كفر: الطعن في النسب والنياحة على الميت.

"*Dy lloj njerëzish kanë bërë kufër: ai që shan origjinën dhe ajo që vajton për të vdekurin.*" E ka transmetuar Muslimi në Sahihun e tij.

Dhe thënia e tij (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*):

لا ترجعوا بعدي كفاراً يضرب بعضكم رقاب بعض.

"*Mos u ktheni në qafira mbas meje, duke qëlluar* (me shpatë) *qafat e njëri-tjetrit.*" E ka transmetuar Bukhari dhe Muslimi nga hadithi i Xheririt (*radij-Allahu 'anhu*).

Dhe hadithet me këtë kuptim janë të shumta.

Andaj, obligimi i çdo Muslimani, sidomos i Njerëzve të Dijes, është që t'i verifikojnë çështjet dhe të gjykojnë në to me dritën e Kur'anit dhe Sunetit, dhe sipas Rrugës së Selefëve të Umetit, dhe të tërheqin vërejtjen kundër rrugës së keqe që po e ndjekin shumë prej njerëzve në dhënien e gjykimeve pa kriter dhe pa shkoqitje.

Është detyrë për Njerëzit e Dijes që të kenë kujdes të detajuar për Thirrjen tek Allahu i Përsosur nga çdo e metë, t'u sqarojnë Islamin njerëzve me argumente nga Kur'ani dhe Suneti, t'i inkurajojnë drejt qëndrueshmërisë në Islam, t'i porosisin e t'i këshillojnë për këtë duke u tërhequr vërejtjen nga çdo gjë që bie ndesh me gjykimet e Islamit. Dhe në këtë mënyrë ata ndjekin rrugën e Pejgamberit (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*) dhe rrugën e Khulefa`i Rrashidinëve dhe Sahabëve të Kënaqur (nga Allahu) në qartësimin e Rrugës së Hakut dhe udhëzimin tek ajo, si dhe paralajmërimin kundër çdo gjëje që bie ndesh me të, duke punuar me thënien e Allahut të Përsosur nga çdo e metë:

وَمَنۡ أَحۡسَنُ قَوۡلٗا مِّمَّن دَعَآ إِلَى ٱللَّهِ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ ٱلۡمُسۡلِمِينَ ﴿٣٣﴾

“E kush flet më bukur se ai që i fton njerëzit drejt Allahut, bën vepra të mira dhe thotë: “Unë me të vërtetë jam mysliman.”[26]

Dhe thënia e Allahut ‘*Azze ue Xhel*:

قُلۡ هَٰذِهِۦ سَبِيلِيٓ أَدۡعُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِۚ عَلَىٰ بَصِيرَةٍ أَنَا۠ وَمَنِ ٱتَّبَعَنِيۖ وَسُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ١٠٨

“Thuaj: Kjo është rruga ime: të ftoj drejt Allahut me dituri të plotë, unë dhe çdokush që më pason mua. I pastër është Allahu nga çdo e metë; dhe unë nuk jam prej idhujtarëve!”[27]

Dhe thënia e Allahut të Përsosur nga çdo e metë:

ٱدۡعُ إِلَىٰ سَبِيلِ رَبِّكَ بِٱلۡحِكۡمَةِ وَٱلۡمَوۡعِظَةِ ٱلۡحَسَنَةِۖ وَجَٰدِلۡهُم بِٱلَّتِي هِيَ أَحۡسَنُۚ

“Thirr në rrugën e Zotit tënd me mençuri dhe këshillë të bukur dhe diskuto me ata në mënyrën më të mirë!”[28]

Dhe thënia e Pejgamberit (*sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem*):

من دل على خير فله مثل أجر فاعله.

“*Kush udhëzon në mirësi do të ketë shpërblim sikur ai që e bën mirësinë.*”

Dhe thënia e tij (*sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem*):

[26] Fussilet, 33.
[27] Jusuf, 108.
[28] En-Nahl, 125.

من دعا إلى هدى كان له من الأجر مثل أجور من تبعه، لا ينقص ذلك من أجورهم شيئاً، ومن دعا إلى ضلالة كان عليه من الإثم مثل آثام من تبعه لا ينقص ذلك من آثامهم شيئاً.

"*Kush thërret në udhëzim do të ketë shpërblim si shpërblimi i atyre që e ndjekin atë pa iu pakësuar atyre asgjë prej shpërblimit; dhe kush thërret në dalalet* (devijim) *do të ketë gjynah si gjynahu i atyre që e ndjekin atë pa iu pakësuar atyre asgjë prej gjynaheve të tyre.*"

Dhe thënia e Pejgamberit (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*) drejtuar 'Aliut (*radij-Allahu 'anhu*) kur e dërgoi atë tek Çifutët në Khajber:

ادعهم إلى الإسلام وأخبرهم بما يجب عليهم من حق الله فيه، فوالله لئن يهدي الله بك رجلاً واحداً خيرٌ لك من حمر النعم.

"*Thirri ata në Islam dhe njoftoji se kush është haku i Allahut mbi ta, se pasha Allahun, sikur Allahu të udhëzojë nëpërmjet teje një njeri të vetëm, kjo është më e mirë për ty sesa devetë e kuqe.*" Për saktësinë e këtij hadithi është pajtuar Bukhari dhe Muslimi.

Dhe me të vërtetë, Pejgamberi (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*) qëndroi trembëdhjetë vjet në Mekkeh duke i thirrur njerëzit në Teuhidin e Allahut dhe që të hynin në Islam, i thirri me këshilla, me urtësi, me durim dhe me sjellje të mirë, derisa Allahu udhëzoi me duart e tij dhe duart e Sahabëve të tij ata për të cilët ishte e shkruajtur lumturia. Pastaj ai (*sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem*) emigroi në Medine dhe vazhdoi t'i thërriste njerëzit tek Allahu bashkë me Sahabët e tij (*radij-Allahu 'anhum*), me urtësi dhe këshillë të bukur, me durim dhe me debatim të hijshëm, derisa Allahu ligjëroi për ta Xhihadin me shpatë kundër qafirave. Dhe kështu i Dërguari (*'alejhis-salatu ues-selam*) dhe Sahabët e tij (*radij-Allahu 'anhum*) bënë një qëndresë shembullore dhe Allahu i ndihmoi e i nxorri ngadhënjimtarë dhe u dha një fund të lavdishëm.

Dhe kështu vjen ngadhënjimi dhe fundi i mirë për atë që i ndjek ata me mirësi dhe ecën në Rrugën e tyre deri në Ditën e Kijametit.

Dhe Allahut i kërkojmë që të na bëjë neve dhe ata që i kemi vëllezër për Allah, prej atyre që i pasojnë ata me mirësi dhe të na japë neve dhe të gjithë vëllezërve tanë që thërrasin për tek Allahu dije të dobishme dhe punë të mira, durim në ndjekjen e hakut deri sa të takohemi me të Përsosurin nga çdo e metë; padyshim, Ai është Mbikqyrës dhe i Gjithëfuqishëm për këtë.

Dhe qofshin lavdërimet dhe bekimet e Allahut mbi Pejgamberin tonë Muhamed, mbi Familjen e tij, Shokët e tij dhe mbi ata që i ndjekin me mirësi deri në Ditën e Gjykimit.

Lavdërimi i Shejkh 'Uthejminit për fjalët e Shejkhul-Albanit dhe fjalët e Shejkh Ibn Bazit

Ajo që kuptohet nga fjalët e dy Shejkhave[29] është se kufri është tek ai që e bën të lejuar atë, kurse ai që gjykon me të atë ligj duke e pranuar se ky është gjynah dhe shkelje, atëherë ai nuk është kafir sepse nuk e bën të lejuar, porse mund ta bëjë nga frika apo nga paaftësia/pamundësia apo situata të ngjashme. Prandaj, në bazë të kësaj, tre ajetet kanë zbritur për tre situata:[30]

1 – Kush gjykon me ligjet të cilat nuk i ka zbritur Allahu duke zëvendësuar Fenë e Allahut, atëherë ky është kufër i madh që të nxjerr nga Feja, ngase ai e bën vetet e tij ligjvënës krahas Allahut '*Azze ue Xhel* dhe se ai e urren Sheriatin e Tij.

2 – Kush gjykon me ato ligje për shkak të interesit të tij personal apo për shkak se është i frikësuar apo për situata të ngjashme, atëherë ky person nuk ka mohuar, mirëpo ai ka rënë në mosbindje/gjynah (*el-fisk*).

[29] Iu lexuan Shejkh Ibn 'Uthejminit fjalët e Shejkhul-Albanit rreth çështjes së Tekfirit dhe gjykimit me ligje të tjera në vend të ligjeve që ka shpallur Allahu, pastaj iu lexua komenti i dijetarit të madh Ibn Baz rreth fjalëve të dijetarit të madh el-Albani, e më pas ai (Ibn 'Uthejmini *rahimehullah*) bëri një koment të shkurtër e të dobishëm rreth fjalëve të dy Shejkhave, duke bërë një përmbledhje të asaj që u përmend më herët. Allahu e bëftë të dobishme.

[30] D.m.th. thënia e Allahut të Lartësuar: "**Dhe kushdo që nuk gjykon me atë që ka shpallur Allahu, ata pra janë mohuesit (*el-kafirun*).**" Dhe thënia e të Lartësuarit: "**Dhe kushdo që nuk gjykon me atë që ka shpallur Allahu, ata pra janë zullumqarët (*edh-dhalimun*).**" Dhe thënia e të Lartësuarit: "**Dhe kushdo që nuk gjykon me atë që ka shpallur Allahu, ata pra janë të pabindurit (*el-fasikun*).**" [Sureja el-Ma`ideh, ajeti 44, 45 dhe 47]

3 – Kush gjykon me atë ligj (që nuk e ka shpallur Allahu) si shkak i armiqësisë dhe padrejtësisë së tij – dhe kjo nuk ka të bëjë me gjykimin me ligjet e nxjerra nga njeriu (*kauanin*) por me një gjykim specifik, si për shembull të gjykojë mbi dikë me një ligj të cilin nuk e ka zbritur Allahu për t'u hakmarrë ndaj tij – dhe për këtë person thuhet se ai është zullumqar (*dhalim*) dhe cilësimet vendosen në varësi të gjendjes së personit.

Dhe prej Ulemave ka që kanë thënë se ato janë cilësime që takohen tek një person i vetëm, se çdo qafir është *dhalim* (zullumqar) dhe çdo qafir është *fasik* (i pabindur), dhe u argumentuan me fjalën e Allahut të Lartësuar:

وَٱلۡكَٰفِرُونَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ

"Mohuesit (*el-Kafirun*) janë zullumqarët (*edh-Dhalimun*)."[31]

Dhe me fjalën e të Lartësuarit:

وَأَمَّا ٱلَّذِينَ فَسَقُواْ فَمَأۡوَىٰهُمُ ٱلنَّارُۖ

"Kurse ata që nuk binden, vendbanimi i tyre do të jetë Zjarri."[32] Dhe ky është *fisku* (mosbindja) i madh.

Dhe sido që të jetë çështja dhe ashtu siç e përmendi edhe Shejkhul-Albani (*rahimehullah*), njeriu shikon si do të jetë rezultati? Kjo nuk është vetëm çështje teorike, porse e rëndësishme është kur kjo vihet në praktikë kush do të jetë rezultati?

[31] El-Bekareh, 254.
[32] Es-Sexhdeh, 20.

Dhe qofshin lavdërimet dhe bekimet e Allahut mbi Pejgamberin tonë Muhamed, mbi Familjen e tij, Shokët e tij dhe mbi ata që i ndjekin me mirësi deri në Ditën e Gjykimit.

Fund

Burimi: http://www.ajurry.com/vb/showthread.php?p=6930#post6930

Përktheu: Alban Malaj
'Auali, Mekkeh
6 Dhul-Hixheh 1432 Hixhrij,
3 Nëntor, 2011 Miladij